

Ἵς τῇ γῆς μὴ τὴν ἡθώσεται χῶμα νὰ τὴνε φάη
(μοιρολ.) Ἰθάκ. — Ποιήμ.

Τὴν ἀπθώσω με χαρὰ κ' ἦτανε πεθαμένη
ΔΣολωμ. 153

Ἀγωνιστήσαν τρεῖς φορές τὴν Ὅσσα νὰ ἡθώσουν
ἄνουν ἴς τὸ Πήλιο . . .

Κθεοτόκ. ἔνθ' ἄν. β) Βάλλω, ἐγκαθιστῶ τινὰ που Λευκ.:
Ἄσμ.

Νὰ φκιάκω γυάλινο κλουβὶ νὰ σ' ἀπθώσω μέσα.

2) Τακτοποιῶ, διευθετῶ Θεσσ. (Ζαγορ.): Κόπ'κα οὔσου
π' νὰ τ' ἀπ'θώσου λιγάκ' τοῦ σπῖτ'. 3) Ἀποθέτω τι οὐχὶ
μετὰ προσοχῆς, ἀλλ' ἀμελῶς πως Παξ. 4) Ἀποθέτω τὸ
φορτίον, τὸ βάρος, ἀπαλλάσσομαι τοῦ βάρους Σκῦρ.:
Ἀπόθωσα νὰ ξεκουραστῶ. 5) Ἐνεργ. καὶ μέσ. κάθημαι,
οἶονεῖ ἀποθέτω ἑμαυτὸν Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Κλών.):
Ἀπόστασα ἴς τ'ν ἱκκλησιὰ καὶ ἀπ'θώθ'κα ἄνουν σὲ νὰ καρέκλα
Αἰτωλ. Καθὼς εἶμ' ἀπ'θουμένους δὲ σ'κῶνονμι αὐτόθ'. Ἡρθι,
ἀπ'θώθ'κι κ' ἱκάτοι Κλών. || Φρ. Σήκω ἀπὴθω α) Ἐπὶ
ἀνθρώπου μὴ δυναμένου νὰ ἔχη μόνιμον κατοικίαν ΚΧα-
τζόπ. ἔνθ' ἄν.: Ὁ ἄλλαξε ἡ κυβέστησι καὶ θὰ τὸν ξανάρριχνε
ἴς τὸ σήκω ἀπὴθω. β) Ἐπὶ ἀνθρώπου ἢ πράγματος τὸ
ὁποῖον μεταχειρίζεται τις κατὰ τὸ δοκοῦν Ἡπ.: Τὸ ἴσ'κ'
σὴκ' ἀπὴθ'. γ) Μεταφ. ἐπὶ τοῦ μεταβάλλοντος κατὰ
τὸ δοκοῦν τοὺς λόγους ἄλλου Ἡπ.: Τὰ ἔξ' σὴκ' ἀπὴθ'.

6) Μεταφ. στηρίζω, ἐξαρτῶ, ἐμπιστεύομαι ΔΣολωμ. 274:

Ψαῖς μακρὰ π' ἀπὴθωσε ἴς τ' ἀγκίστρι τὴ ζωὴ του,
τ' ἀστόχησε τρισεύγενα κ' ἐφώναξε σ'κωμένος.

Πβ. ἀποθέτω.

ἀποθωρῶ Κρήτ. ἡθωρῶ Κάσ. Ρόδ. Ἀόρ. ἀπόειδα
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. θωρῶ.

1) Βλέπω καλῶς, παρατηρῶ, σκέπτομαι, ἐννοῶ Κρήτ.
Ρόδ.: Θωρῶ καὶ ἡθωρῶ, κολαί δὲν ἔχει Ρόδ. || Ἄσμ.

Μὰ δὰ θωρῶ καὶ ἀποθωρῶ, δὲν ἔχω εἶδα νὰ κάμω,
γιατ' ἦσεν τὸ ταχικόν, τὰ βούγια τοῦ Σουλτάνο

Κρήτ. 2) Προσβλέπω τινὰ σκαιῶς, ἀπειλητικῶς Κάσ.:
Γιατὶ με ἀποθωρεῖς εἶσι ἄ; τίαν σοῦ ἄκαμα.

ἀποθωρηκῶν ἄμαρτ. ἡθωρηκῶν Πελοπ.
(Βούρβουρ.) ἡθωρηκῶν Πελοπ. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τῶν ρ. ἀποθῶνω καὶ ἡθῶνω κατὰ σύμφυρ.
Ἀποθέτω καὶ ἡθῶνω: ἡθωρήκω ἡθωρήκω βαίλδισα.

* ἀποθωτάρης ἐπίθ. Οὐδ. ἀποθωτάρ'κο Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. * ἀποθωτὸς < ἀποθῶνω καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. - ἄρις.

Ἐπὶ ἀγγείου, τὸ μὴ μετακινούμενον εὐκόλως, τὸ ἐν τινὶ
τόπῳ σταθερῶς ἀποκείμενον: Τοῦτο τὸ π'θάρ' δὲ γάνει νὰ
σαλεύεται ἀπὸ τὸ τόπο του, εἶναι ἀποθωτάρ'κο.

ἀποθῶτρα ἡ, ἄμαρτ. ἀπθῶτρα Ἡπ. ἀπ'θῶτρα
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ναύπακτ.) ἀποθῶχτρα Κάρπ. ἀπου-
θῶτρα Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθῶνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- τρα.

Τόπος κατάλληλος, οἶον λίθος ἢ ὕψωμα γῆς, πρὸς
ἀπόθεσιν τοῦ φορτίου ἢ οἶον κάθισμα πρὸς ἀνάπαυσιν
τοῦ ὁδοιπόρου ἔνθ' ἄν.: Δὲν εἶναι κἄνι ἀπ'θῶτρα ἴς τ'ν αὐλήν
ν' ἀκκ'μπήσου τὰ ροῦχα Αἰτωλ. Ἀκκούμπ'σα ἴς τ'ν ἀπ'θῶ-
τρα νὰ ξαπουστάσου αὐτόθ'. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόθεμα 2.
Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κάρπ. Στερελλ. (Ναύπακτ.)

ἀποῖδρῶν ἄμαρτ. ἀποδρῶν Κάρπ. Κύπρ. Ρόδ.
Σύμ. κ. ἄ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἰδρῶνω.

Παύω νὰ εἶμαι ἰδρωμένος ἔνθ' ἄν.: Σῦρε το τ' ἀπ-πάριν
ν' ἀποδρῶν Κύπρ. || Φρ. Ἀδρῶν καὶ ἀποδρῶν (ἰδρῶν πολὺ,
ταλαιπωροῦμαι) Κάρπ. Σύμ. || Παροιμ. Ἄλλος δρῶν καὶ ἀπο-
δρῶν καὶ ἄλλος χαροκοποτρῶγει Κάρπ.

Ἐκονά τον κ' ἔδρωνα, | εἶδα τον κ' ἐπόδρωνα

Ρόδ. Συνών. ξεῖδρῶνω.

ἀποκαβάλλα ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ καβάλλα.

Παιδιὰ καθ' ἣν οἱ παίζοντες ρίπτουν εἰς ἀλλήλους
σφαῖραν ἀπὸ καβάλλα, ἦτοι ἐπιβαίνοντες ἐπὶ τῶν ὤμων
τῶν παικτῶν τῆς ἐτέρας ὁμάδος.

ἀποκαβαλλίκεμα τό, ἄμαρτ. ἀποκαβάλλ'κεμαν Πόντ.
(Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαβαλλικεύω.

Ἡ ἀπὸ τοῦ ὑποζυγίου κατάβασις, ἀφίππευσις. Συνών
ξεκαβαλλίκεμα, ξεπέζεμα.

ἀποκαβαλλικεύω ἄμαρτ. ἀποκαβάλλ'κεύω Πόντ.
(Κερασ. Τραπ.)

Τὸ μεσν. ἀποκαβαλλικεύω.

Καταβαίνω ἀπὸ τοῦ ὑποζυγίου, ἀφιππεύω ἔνθ' ἄν.:
Παροιμ. Ὅποιος καβαλλ'κεύει ξένον ἄλεγον δόλῃγορα ἀπο-
καβαλλ'κεύει Κερασ. Συνών. ξεκαβαλλικεύω, ξεπεζεύω.

ἀποκάβγω Κάρπ. πογάβγω Ἀστυπ. Κάρπ. ἀπο-
γάβγω Κρήτ. πεκάβγω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποκάμπω. Οἱ τύπ. ποκάβγω καὶ
ἀπογάβγω κατὰ μετὰθεσιν τοῦ ἐρρίνου.

1) Ἀπομακρυνόμενος ἐξαφανίζομαι ὀπισθεν ὑψώματος,
οἶον λόφου ἔνθ' ἄν.: Ἐποκάβωσιν τὰ ὄζα ἐκείθ'θεν τ' ἀκρίου
Κάρπ. Ἐπόκαψε καὶ ἔφαινε αὐτόθ'. || Παροιμ.

Κάμε τοῦ λαγοῦ καλὸ | νὰ πογάβωσιν τὸ βουνὸ
(ἐπὶ ἀχαρίστου. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,77) Ἀστυπ. Συνών.
σκαπετῶ. β) Καθόλου, ἀπομακρύνομαι Ἀστυπ. Ρόδ.
Ἀπόκαψε ὁ δεῖνα Ἀστυπ. 2) Μεταφ. ἀποθνήσκω Κρήτ.
Συνών. πεθαίνω.

ἀποκαῆ ἡ, Πελοπ. (Γορτυν. Λακων. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαίομαι.

Στενοχωρία, δυσανασχέτησις, μετάνοια: Παροιμ. φρ.
Ἡ ἀποκοπὴ εἶν' ἀποκαῆ (ὅτι ἡ κατ' ἀποκοπὴν ἐκτέλεσις
ἔργου εἶναι ἀτελής καὶ κακὴ, ὅθεν ὁ εἰς ὃν ἀνήκει τὸ ἔργον
δυσανασχετεῖ).

ἀποκαηματίζω Κρήτ. (Λατοῖδ. Σέλιν. Σητ. κ. ἄ.)
ἀποκαματίζω Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κάημα.

1) Παίρν'ω τὸν καημό, στενοχωροῦμαι διὰ κάτι, τὸ
ὁποῖον δὲν ἀπέλαυσα (ἐνταῦθα ἡ ἀπὸ μετὰ ἐπιτατικῆς
σημασίας) Κρήτ. (Λατοῖδ. κ. ἄ.): Ἐφάγανε ὅλο τὸ φαεῖ κ' ἐγὼ
δὲν ἦδρα νὰ φάω καὶ ἀποκαηματίσω Λατοῖδ. Ἐπὶ γὰρ νὰ δῶ τὴν
ἀγαπητικίαν μου, δὲ δὴν ἦδρα καὶ ἀποκαηματίσω αὐτόθ'. Ἀπὸ
κείνῃ τῇ γωπελλῇ διάφορο δὲν ἔχεις, μόνο μὴ τῇ σιμῶνῃς
ν' ἀποκαηματίζης μόνο Κρήτ. 2) Ἐκπληρῶ τὸν πόθον
μου, λαμβάνω τι ἐπιθυμητόν, ὅπωςδῆποτε ἐπιτυχῶν
τοῦ ποθουμένου καὶ οὕτω εὐχαριστοῦμαι, ἱκανοποιοῦμαι
(ἐνταῦθα ἡ ἀπὸ μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς ἀποβολῆς) Κρήτ.
(Σητ.): Ἀσ' τονε ν' ἀποκαηματίσῃ καὶ ἀπόκειαι θά'ρθη. Ἐπὶ
γενε'ς τῆς ἀρραβωνιαστικίᾳς του ν' ἀποκαηματίσῃ. β) Περνῶ
τὴν ὥρα μου εὐαρέστως Κρήτ. (Σέλιν.): Ἀδεστε νὰ ροζο-
νάρωμε ν' ἀποκαηματίσωμε.

ἀποκαῆς ἐπίρρ. Πελοπ. (Βούρβουρ. Γορτυν. Καλά-
βρυτ. Μάν. κ. ἄ.) — ΑΠαπαδιαμ. Πεντάρφ. 117 ἀπουκαῆς

